

Mijmeringen na het verlies van een nichtje.

Aan het zwembad met een cocktail in je hand, een stralende aanstekelijke lach, zo zou je nu naast Mike moeten liggen in Turkije. De reis waar je zo naar uitkeek. Maar het noodlot heeft een ander pad gekozen, een pad waar wij geen vrede mee kunnen nemen.

Om 1u45 ging Joris's zijn pieper, midden in de nacht, snel uit bed, schoenen halen, zijn sleutels zoeken, nog een kus en "voorzichtig hé schat". Ongerust kruip ik terug in bed, wat zou er geweest zijn, hij zei dringende interventie...

Telefoontje van Joris: "Schat bij de Koster slaan de vlammen uit..." Ik zeg, da meen je niet, iedereen is er toch uit? "Da weet ik niet" antwoordt hij, "er stonden wel veel mensen buiten, ik moet gaan". Ik hoor de sirene op de achtergrond.

Ik bel mijn vader André:" Joris kreeg een oproep, bij nonkel Danny slaan de vlammen uit... kun je is gaan kijken?"

Iets na 2u telefoon, onze pa: "Ann, weet je waar ons Lynn en ons Joyce zijn? " ik hoor aan zijn stem dat het dik fout zit... waarom? Er is nog niemand naar buiten gekomen... Ondertussen probeer ik tevergeefs ons Lynn, nonkel Danny en ons Joyce te bellen, alle 3 antwoordapparaat, dus ik begin te panikeren, ik krijg het benauwd.

Ons Lynn MOET gewoon bij de Mike zijn! Ik bel Tom, hij gaat Mike bellen. Ik probeer nogmaals ons Joyce... geen gehoor... Ik bel Tom terug, die is aangekomen bij de brand,Mike is onderweg... Lynn sliep thuis, het is alsof mijn wereld instort

Ik vlieg naar de winkel, van ver zie ik de brandweerwagens, dit is gewoon niet waar, dat kan gewoon niet. Snel loop ik bij voke binnen, daar zit Joris, hij pakt me direct vast, dit is niet goed, ik ben kwaad, doe toch iets, jullie zijn brandweermannen, dit is jullie werk, red hen dan toch...Met tranen in zijn ogen zegt hij dat er geen beginnen was aan die gruwelijke vuurzee, het ging allemaal zo snel. Ik weet dat hij gelijk heeft, hij en onze Geert en onze Bart zouden alles gedaan hebben wat mogelijk was... Alle aanwezige brandweermannen hebben gedaan wat ze konden...

Ik geef de agente ter plaatse het adres van ons Joyce in Gent , ik probeer nog eens ons Joyce te bellen. Waar is ons Joyce?? Is ze thuis? Bij Nic thuis? In Gent ? Joyce waar ben je !!??

De commissaris komt binnen, er zijn 2 lichamen gevonden, je wereld staat stil, dus toch, ergens bleef ik hopen dat ze nog ontsnapt waren en misschien bewusteloos op het terras lagen. Kort daarna wordt een derde lichaam gevonden... Nee, dit kan niet waar zijn, niet in onze familie!

Uren gaan voorbij, de politie laat niks terug weten, ze zouden op hun adres in Gent gaan kijken. Ondertussen is het 5u30,.... Joyce is thuis, we zijn allemaal zo blij, ons Joyce is in Gent, ons Joyce lag niet in bed, ons Joyce... ons Joyce is alles kwijt, ons Joyce heeft iedereen verloren... Het is zo dubbel, je bent zo blij dat ze in Gent zit, maar tegelijk weet je dat dit het einde is van haar leven dat ze zo goed kende.

Ik weet dat ons Joyce ongedeerd is, dus ik vertrek naar huis, naar mijn kindjes, naar mijn thuis, dingen die Joyce niet meer heeft besef ik plots.

's Avonds vertel ik Kaylee dat er een brand is geweest, bij nonkel Danny. Is heel hun huis weggebrand vraagt ze me? Ik knik, oh maar dan mag Lynn en Mike wel bij mij slapen. Voorzichtig vertel ik haar dat Lynn, nonkel Danny en tante Greet sliepen toen het brandde en ze niet meer weg zijn gelopen, ze zijn nu gestorven en veranderd in een sterretje aan de hemel. Ze kijkt me bedenkelijk aan...

Ze gaat een mooie ketting maken voor Lynn en Greet en een tekening voor "Onkel Danny" waarin hij met Zita wandelt en een pintje bier vast houdt, zoals bij de "*Maikabikers*". Nonkel Danny haar dikke vriend, mijn zijn zwart met groen trui, Greet met Zita, waar ze dan mee mocht wandelen en spelen, Zita, het hondje dat ze zo graag zelf wilde en Lynn de babysit die ze samen met Mike zo super geweldig vond.

Elke dag vraagt ze of Lynn en tante Greet de ketting al komen halen zijn...

Ze is het "dood zijn en niet meer terug komen" al "beu" geworden en vraagt steeds waarom jullie gewoon weer levend worden? Ja waarom niet? Waarom kan het niet gewoon zo simpel zijn? Hoe leg ik haar uit dat ze deze 3 geweldige mensen nooit echt zal leren kennen?

Lieve Lynn, nonkel Danny en tante Greet,

met pijn in ons hart hebben we heel plots afscheid van jullie moeten nemen, we missen jullie ontzettend hard, het is zo onwezenlijk, niet echt. Maar de kranten en het nieuws drukken ons deze harde realiteit op de neus, steeds weer.

IK BEN COOL, IK BEN TOF, IK BEN KNAP, IK BEN LYNN !! Lynn, kei hard hebben we ooit gelachen, maar je hebt gelijk, jij bent cool en je bent tof, je was een super leuke nichtje, je kwam zo graag babysitten en wilde ons graag helpen verhuizen..., vaak herkende ik mezelf in jou, als jong meisje op de cross, lol maken met vriendinnen, en o zo verliefd zijn op jou Mike. Toen ik vroeg om te komen oppassen, was je heel blij, zelfs na die wijsheidstanden die net getrokken waren. Heel de avond hield je ons Fiene vast, je maakte foto's voor op je gsm. Ik zal er voor zorgen dat Kaylee en ook Fiene jou zeker gaan kennen. Nu ben je er niet meer en wij moeten verder zonder jou.

Het is gewoon niet eerlijk, in de fleur van je leven, 1000-den plannen had je nog met Mike, jullie vakantie samen... We zorgen voor Mike maak je maar geen zorgen. Wij zien je graag, slaap zacht nichtje

Nonkel Danny en tante Greet, ik kon bij jullie altijd terecht, voor alles, ik kreeg een grasmachine toen ik naar Dessel verhuisde en weer eentje op naft toen ik in Weelde ne veel grotere tuin kreeg. Nonkel Danny was altijd zo grappig, en dikke vrienden met Joris aan de toog op donderdag na't fietsen. Tante Greet, een echte moederkloek, haar kindjes onder haar vleugels, altijd klaar staan, voor iedereen zorgen, voke ziet je als zijn eigen dochter volgens mij. Iedereen kende jullie en iedereen zag jullie graag.

Ik zal jullie missen, maak je maar geen zorgen, wij zorgen voor ons Joyce.

Jullie zijn nu bij ons moeke, en met 3 waken jullie over ons allemaal.

Het zal voortaan anders zijn als ik naar de sterren kijk, want dan weet ik dat jullie terug kijken.

Ann Jansens